



עדיין יש לי רגעים שהעובדה שאני חברה של חייזר נראית לי מוזרה פתאום. אני מקשקשת לי בכיף עם תסאאא ולפתע עובר לי בראש: ממוששים. אני חברה של מישם עם ממוששים. או: "ברצינות, חמישה מינים?" או: זה הרי לא נורמלי שמישהם ישנו את צבע העור שלהם מכחול מפוספס לירוק מנומר כשהם מספרים מה ראו אתמול בטלוויזיה.

אבל זה כן נורמלי. עברה שנה, הייתי אמורה כבר להתרגל לזה. פשוט אין לנו הרבה מורורים פה בוורוויקשייר, כבר לא יורד פה מספיק שלג בשבילם ויחסית קשה למצוא עבודה. תסאאא גרים באלפים השוויצרים כך שלא יוצא לי לראות אותם לעתים קרובות כמו שהייתי רוצה.

זה היה עוד יום גשום. חזרתי הביתה, מלמלתי שלום לאבא ולסבתא, גררתי את עצמי במעלה המדרגות וקרסתי על המיטה, שם ניסיתי לאגור מספיק כוחות להוריד את הסרבל מהעבודה בשביל להתקלח. המלחמה עם המורורים אמנם הסתיימה, אבל אני עדיין צוערת בצבא ההגנה החללי, ועדיין יש לי חובות, גם אם כיום אנחנו פחות מגנים על כדור הארץ מפני חייזרים ויותר מגנים על קנילוורת' מפני אשפה רטובה ועל הרכבת מלסטר לברמינגהם מנפילה של עצים רקובים. הקרח לא היה כל כך נוראי באזור שלנו כמו שהיה צפונה יותר כשהמורורים הקפואו את כדור הארץ בזמן המלחמה, אבל עדיין היה די חמור, והתברר שחמש־עשרה שנים של שלג ואז שיטפונות בזמן ההפשרה יכולים לגרום נזק די רציני. תמיד אומרים שיביאו עוד רובוטים לעזרה, אבל משום מה זה אף פעם לא קורה. יש דברים בשירות הלאומי שאני אוהבת, כמו למשל שאני זוכה לקבל הכשרה רפואית מסוימת למרות שאני

## סופיה מקדוגל

רק בת שלוש-עשרה, אבל לפנות הריסות בגשם זה הרבה פחות כיפי ומחשל מהרושם ששידורי הממשלה מנסים ליצור. אבל בסך הכול מדובר בפעמיים בשבוע אחר הצהריים, ואחר כך תמיד יוצא לי לחזור לאכול ארוחה חמה עם המשפחה שלי, כך שזה ללא ספק עדיף מאשר להיסחב על מאדים בקור מקפיא כשאת תוהה מה יקרה קודם: תגועי ברעב, תַחֲנָקִי או תיטרפי על ידי ארבה חלל – כמו שקרה לי באביב שעבר. אבל אני מודה שלפעמים הרגשתי שאני קצת... מתגעגעת לכל זה. דפוק, אני יודעת.

תאורת הטל'צ'ט הבהבה בצהוב על התקרה. הצלחתי להתרומם לישיבה ולמחוא כפיים, ומיד ראיתי את תסאאא עומדים בחדר שלי. לא באמת, כמובן, למרות שיכולתי לראות חתיכה מרצדת מגומחת השינה שלהם מאחוריהם וכמה פאראלאשאתים מחליפים צבעים בעדינות בשולי ההקרנה.

"וְלִהְיָאָרָא, תסאאא," אמרתי בשמחה. בבית הספר שלי לא מלמדים אף שפה מורורית, וזה ממש אידיוטי לדעת. עשרה מיליון חיזורים חיים כיום על כדור הארץ: אנחנו כנראה נרצה לדעת מה הם אומרים. אז אני מנסה ללמוד באינטרנט כשיוצא לי יש עשרים ושלוש שפות מורוריות שעדיין בשימוש, אבל אני מתמקדת בעיקר בתליוואאא-ליי, שזה מה שתסאאא מדברים. "המבטא שלך, הוא לא משתפר, אליס," אמרו תסאאא. הם הגו את השם יותר כמו אלייסיס, שזה לא בדיוק מבטא של תליוואאא-ליי.

"טוב, גם שלכם לא. אתם נשמעים יותר ויותר צרפתיים," אמרתי.

תסאאא משכו בכתפי המשושים שלהם בסגנון שנראה לי מאוד צרפתי, אם לצרפתים היו משושים, ואמרו, "נו, זה לא צרפתי, אלא שוויצרי."

"איך הולך עם הקשטלאק-לאִיא?" תסאאא אוהבים ללמוד שפות מורוריות מתות שלא שרדו אחרי שהכוכב שלהם נאכל על ידי

## חטופים בחלל

ארבה חלל, או הוֹן־שומן, כמו שקוראים להם באמת. הם לומדים איזו פואמה ארוכה בשפה המורורית היחידה שלא נשמעת כמו אנחות או רוח נושבת בעצים. לפחות זה קרוב יותר לפואמה מלכל דבר אחר, אבל אמורים לבצע את זה עם פאראלאשאת שהולחן במיוחד. תסאאא לבשו צבעים נוגים. "נתקעתי בפסקה מסובכת. ממש קשה לי לסנכרן בין הטקסט לפאראלאשת." "אולי זה בכוונה," אמרתי. "אתם יודעים. אקספרימנטלי." תסאאא נופפו קנוקנות בקוצר רוח. "טוב, אני יודעת! זה מעודן ומורכב מכדי שאצליח להבין. עבדנו על איזה שיר היום בשיעור ספרות. הוא הולך ככה:

עלי לרדת אל הים, למים הנטושים לחזור,  
וכל חפצי ספינה רמה וכוּכב לפיו אחתור...<sup>1</sup>

תסאאא בדרך כלל אהבו לנתח שירה, במיוחד כשהיתה הזדמנות להסביר למה שירה מורורית עדיפה, אבל הפעם הם אמרו פתאום: "מה את לובאאאשת?" "מה? בגדי עבודה," אמרתי. "לא כולנו יכולים להראות פאראלאשאתים לילדים בבת־ספר בתור השירות הלאומי שלנו." "זה לצורך סיוע בתהליך הפיוס," מחו תסאאא. "את יכולה בבקשה להחליף למשהו יותר רשמי?" "אני צריכה ללבוש שמלת ערב בשביל לדבר איתכם עכשיו? רגע, מה אתם לובשים?" תסאאא בדרך כלל לובשים רק חצאית ארוכה חלקה וזהו, אבל היום הם לבשו גלימה בגוון שנהב עם דוגמה של חורים אליפטיים באריג מעל החזה, שהציגו לראווה את הצבעים המתחלפים לפי מצבי רוחם בכתמים ובקנוקנות שעל עורם. "חגיגי," ציינתי.

<sup>1</sup> "קדחת ים" מאת ג'ון מיספילד, בתרגום יהושע כוכב. מתוך פרחים ממדינות הים כרך א', הוצאת אופיר 1971.

## סופיה מקדוגל

"פנייתי אלייך נעשית בתור נציגות מורורית רשמית," הם אמרו. (אל תקראו למורור הוא, היא או זה. הם לא, כך שזה לא לעניין). "נתבקשתי להעביר את המסר על ידי מועצת הלונתאא-רא-מוראא! זו אינה שיחת חולין."

"טוב, לא אמרתם לי!"

"אז הנה אמרתי!"

"בסדר!" הזדקפתי והשתדלתי להתנהג יפה. "אני באמת צריכה להחליף בגדים?"

התחלתי קצת לדאוג שאולי הם עומדים לבשר שהם עוזבים. למורורים יש מדינה משלהם על כדור הארץ - אוהלאראת-מוראא, שהיתה פעם אנטרקטיקה, ויש מורורים פזורים במגוון מקומות קרים בעולם, כמו למשל האלפים; אבל מאחר שצריך לשכן את כל המין המורורי נהיה שם די צפוף. זאת הסיבה שהם בדיוק סיימו להכשיר ירח קטן שמקיף ענק גזים במערכת אלפא קנטאורי, ושבעה מיליון מורורים שמתגוררים בספינות ובתחנות חלל סביב כדור הארץ עברו לשם.

תסאאא יכולים להיות קצת קוץ בתחת, אבל הם חברים שלי. ואלפא קנטאורי הרבה יותר רחוקה משוויץ.

"לא," הודו תסאאא. "קבלי את התנצלותי. אני קצת בלחץ." הם נייערו לרגע את הקנוקנות שלהם כדי להתעשת והזדקפנו. "אולי שמעת שהמשימה להפיכת אושאלאווא-מוראא לבר-ישוב לבני מיני הושלמה."

"כן," אמרתי בחרדה גוברת והולכת.

"אקריא לך את ההודעה כעת."

תסאאא פרשו מגילה צרה וארוכה, מוארת בשלל גוונים, בעזרת כל שש זרועות המשוש שלהם.

"ילדת מאדים אמיצה יקרה - אאאאל תצחקי," התעצבנו

תסאאא. "זה מסמך חשוב."

"מצטערת. פשוט... הם יודעים שזה לא התואר הרשמי שלנו,

נכון?"

## חטופים בחלל

תסאא נראו מעט מדוכדכים. "נראה שהם משוכנעים שכן, הודו. "ניסיתי להסביר. את יודעת איך זה." "מבוגרים לא מקשיבים," הסכמתי.

"ילדת מאדים אמיצה..." תסאא החלו שוב, ונאנחו אנחה מאוד אנושית. "אליס דר היקרה. כל אומות הרא-מוראא חבות לך חוב גדול על חלקך בסיום המלחמה הארוכה על כדור הארץ. כיום, בני אנוש ומו-ראאא אוהא-ראאאא חיים בשלום, ועולם חדש מקבל את פני המתיישבים המוראאא אוהא-ראאאא הראשונים. כדי לחגוג את השלום בין המינים, אנו מתכבדים להזמין אותך ואת רעיך הילדים האמיצים של מאדים להצטרף אלינו בשלושים ואחד במאי השנה, לטקס חנוכת ביתם החדש של המוראאא אוהא-ראאאא."

"אוי, כן," אמרתי מיד, וקפצתי קצת עם הישבן על המיטה. לא היססתי, ולא חשבתי לרגע על אפשרות שירדפו אחרי ארבה חלל או שארסק חללית על מאדים או כל דבר נורא אחר שקרה בפעם הקודמת שעזבתי את כוכב הלכת שעליו נולדתי. "זה מדהים, תסאא. תבואו? גם אתם הילדים האמיצים של מאדים." "כן, אני אבוא. זו תהיה הזדמנות ללמוד עוד על תרבותם של בני מיננו."

"וזה יהיה גם כסף, אולי!" אמרתי. "לאהילא וואת-אייאא, תסאאא," שמעתי את אחד ההורים של תסאאא, בקול שהייתי די בטוחה שהביע הסכמה. מערכת נוספת של קנוקנות ססגוניות נופפו דרך הטלצ'ט והקוות-לאאא-מי של תסאאא קראו בעליות: "היי, אליס!" ההורים של תסאאא קצת מודאגים שתסאאא אולי טיפונת "מרובעים".

"והאחרים?" שאלתי.

"קארל ונואל באים."

היססתי. "מה עם ג'וזפיין?" שאלתי.

"משום מה קשה להשיג את ג'וזפיין," אמרו תסאאא.

## סופיה מקדוגל

"כן," אמרתי, בהקלה שלא רק אצלי זה ככה. פעם הייתי מדברת עם ג'וזפין בטלצ'ט המון, והיא התארכה אצלנו בוולטרופ<sup>1</sup> אבל פוסיי פעמיים, וכולנו נסענו ביחד לבקר את תסאאא בשוויץ. אבל לא שמעתי ממנה כבר חודש. ידעתי שהיא עובדת קשה. היא למדה לתואר ראשון במדעי העולם למרות שהיא בת גילי. הרוב נרשמים ללימודים האלה רק בגיל שמונה-עשרה.

היא אמרה שאני החברה הכי טובה שלה. אבל התחלתי להרגיש שאולי זה רק כי כמעט מתנו ביחד כמה פעמים על מאדים. ועכשיו, אחרי שחזרנו לכדור הארץ, אולי פחות מעניינת אותה מישהי חכמה בצורה סבירה אבל לא ברמה של לעשות תואר חמש שנים לפני הזמן.

גירשתי את המחשבה. ג'וזפין לא כזאת, היא לא, וממה שאני מכירה אותה אין מצב שהיא תפספס הזדמנות לבקר בכוך לכת זר. כולנו הולכים להיפגש שוב בחלל.

"איך נגיע לשם?" שאלתי. "נורא קפוא בחלליות מורוריות." "זו חללית אנושית, עם תאים מקוררים לנוסעים המורורים." "אה, אז חללית של 'מלאכי מרום בינכוכבי'," אמרתי. ידעתי קצת על "מלאכי מרום". רָסְמוּס טְרוֹמְלֶר, הבעלים של החברה, הופיע הרבה בחדשות, גם כי הוא המציא את ה"הֶקְסֶרִי"<sup>2</sup>, מערכת תכנות שמאפשרת למחשבים לעבוד כל כך הרבה יותר טוב שעכשיו היא בערך בכל מקום - אפילו בטלצ'ט - וגם בגלל שערוריות ותביעות משפטיות. וגם הייתי על מאדים עם הבת שלו, כריסטה, ולא הכי הסתדרנו, אם לנסח בעדינות.

בכל מקרה, החלליות האנושיות היחידות שמסוגלות להגיע עד אלפא קנטאורי היו חלליות של "מלאכי מרום בינכוכבי". "לכבוד הוא לי לקבל את הצעתה הנדיבה של מועצת לונתאא-רא-מוראא," אמרתי בכובד ראש, מתוך תחושה שאולי הגיע הזמן להתייחס ברצינות לתלבושת המפוארת של תסאאא ולבקשתם לרשמיות. "אני נענית בתודה."

<sup>2</sup> הֶקְסֶרִי - "כישוף" בשוודית (הערת המתרגמת).

## חטופים בחלל

"נקווה שההורים שלך ירשו לך לבוא," אמרו תסאאא.  
עד אותו רגע לא עלה על דעתי שאצטרך לבקש רשות ממישהו.  
"הם ירשו," אמרתי. "אני בטוחה."  
תסאאא הבהבו אלי בצבעי פרידה, והטלצ'ט כבה.  
ואז נדלק שוב. "אה, אליס," אמרו תסאאא. "מזל טוב על הספר."

רצתי למטה לסלון אל אבא וסבתא שצפו שם בסנוקר ואמרתי,  
"אנחנו חוזרים לחלל!"  
"מה?" שאלו אבא וסבתא פה אחד. אמא יצאה לאיזו משימה  
כך שהיינו רק שלושתנו.  
"המורורים רוצים שניסע לאושאלאווא-מוראא," הסברתי.  
"קארל, נואל, ג'וזפין ואני, ותסאאא, כי עזרנו לעצור את המלחמה."  
"אושא... ווא?" אבא קצת התקשה לקלוט את ההבדלים בין  
הרבה מילים מורוריות.  
"חשבתי שככה הם קוראים עכשיו לאנטרקטיקה," אמרה  
סבתא בנימה קלה של טרוניה.  
"לא," אמר אבא, והבנה הפציעה על פניו. "את יודעת, עולם  
המורורים."  
"אליס! המורורים רוצים לקחת אותך לכווכ הלכת שלהם?"  
סבתא הזדעזעה.  
אפשר להבין אותה. לפני שנה, כשהיינו אויבים, המשפט הזה  
היה נשמע מפחיד מאוד. אבל דברים השתנו.  
"הם רוצים שנבוא לכבוד איזה טקס, כמו חנוכת בית לכווכ  
הלכת." תהיתי אם אפשר לגזור סרט על עולם שלם. "ויש לנו  
שלום איתם עכשיו. הם נחמדים."  
"אליס," אמר אבא בפרצוף קצת קודר, "אני שמח שהמלחמה  
נגמרה. אבל זו קצת הגזמה לקרוא להם נחמדים."  
זה קצת הפריע לי. "חשבתי שאתה מחבב את תסאאא."  
"תסאאא צעירים עדיין – להיות חברה של ילדים מורורים זה  
משהו אחר..."

## סופיה מקדוגל

"ומה עם ההורים של תסאאא? הם היו נחמדים אליך. נתנו לך  
פּאָל־תְּרָא אפוי בשוויץ."

"אני לא אומר שהם כולם רעים, אליס."

סבתא רטנה. "הם בהחלט העמידו פנים בצורה מוצלחת במשך  
חמש־עשרה שנה."  
"סבתא!" אמרתי.

"את הרי לא זוכרת איך העולם היה לפני."

"אני צריכה לחיות בעולם כמו שהוא עכשיו," אמרתי. "ויש  
בו מורורים. זאת אחת הסיבות שכתבתי את הספר הדבילי. איך  
יהיה לנו אי פעם שלום אמיתי אם לא נלמד להכיר זה את זה?"  
"הספר שלך לא דבילי," אמר אבא בנאמנות מיידית. הוא אז  
לפנות לי מקום מפתה על הספה שלא יכולתי שלא להתכרבל בו.  
אחר כך הוא חיבק את כתפי.

"אליס, אני יודע שחשוב לך שבני אדם ומורורים יסתדרו,  
אמר בקול רך. "ואני יודע שאת רוצה לפגוש את החברים שלך.  
אבל כמעט איבדתי אותך על מאדים, ואפילו לא היה לי מושג  
כמה קרוב זה היה עד שכל הסיפור נגמר. ומאדים זה, מה, שמונים  
מיליון קילומטרים מפה? כמה רחוק כוכב המורורים?"

"נדמה לי שבערך... שישים וחמישה טריליון קילומטרים," הודיתי.  
"אבל זה לא דומה. אנחנו לא במלחמה. ואתה ואמא תוכלו לבוא.  
לא נשקפת שם שום סכנה מלבד מהוושומו, ואנחנו כבר יודעים איך  
להתמודד איתם עכשיו. דוקטור מלדון עזרה למורורים עם הכשרת  
הקרקע, היא טסה הלוך וחזור כבר חודשים והיא בסדר גמור."

"את לא יכולה לומר שהוושומו הם הסכנה היחידה בחלל,"  
אמר אבא. "אנחנו לא יודעים מה עוד יש שם. עד לא מזמן בכלל  
לא ידענו שיש מורורים."

לי זה נראה כמו ממש מזמן, מאחר שזה היה לפני שנולדתי,  
אבל לא אמרתי את זה.

"טוב, נכון," הודיתי, "אנחנו לא יודעים הכול, ולכן זה כל כך  
מרגש."



## חטופים בחלל

אבא חשק לסת. "לא תמיד אוכל למנוע ממך לעשות דברים שמלהיבים אותך, אבל עד שתהיי בת שמונה-עשרה..."

"שמונה-עשרה!" התחלחלתי. קלטתי שגם בלי הנסיעה הזאת ציפיתי שאשוב לחלל עוד הרבה לפני זה. המחשבה שאצטרך לחכות חמש שנים נראתה לי בלתי נסבלת. "אבל קארל ונואל נוסעים."

"אם קארל ונואל היו קופצים מהגג, גם את היית קופצת?"

שאלה סבא.

"טובבב," אמרתי, "פעם קארל באמת קפץ ממין מצוק כזה, כדי לחצות ניק. למרות שג'וזפין קפצה ראשונה, ובאמת לא היתה דרך אחרת לחצות, אז..."

אבא טמן את פניו בידי.

"מה שאני מנסה לומר זה שהייתי קופצת מהגג אם זה היה הדבר הסביר ביותר לעשות לאור הנסיבות!" אמרתי. "ואבא, ידעת על זה, זה מוזכר בספר."

"נכון," אמר אבא. "באמת תודה שהזכרת לי, וזה לא הדבר הכי גרוע. אליס, אחרי כל מה שעברת, אני לא מבין למה שתרצי לחזור."

לא ויתרתי. בימים שלאחר מכן ניסיתי כל מיני שיטות, כמו למשל, "אוכל לטוס לחלל אם אנקה את המטבח כל יום?" או, "אוכל לטוס לחלל אם אקבל מאה בגיאוגרפיה?" אבל שום דבר לא הספיק. נאלצתי להגיד לאחרים שהם כנראה יטוסו בלעדי.

"אבל את חייבת לבוא," התעצבן קארל בטלצ'ט. קארל הוא אוסטרלי ממוצא פיליפיני, עם קול כמעט חזק מספיק להגיע כל הדרך מסידיני בלי סיוע טכנולוגי. הוא גבה מאוד בשנה האחרונה וגם האריך את השיער השחור שלו שהיה קצוץ על מאדים. "אמא ואבא מרשים לי ולנואל לטוס, ונואל רק בן תשע. את לא יכולה, כאילו, לעשות חלק מהדרך לבד? אנגליה לא כזאת רחוקה משוויץ, ותסאאא יוכלו לקחת אותך איתם משם."

במונחים קוסמיים שוויץ באמת מאוד קרובה. אם היה לי שועל

## סופיה מקדוגל

חלל או נץ ניצוצות הייתי יכולה לטוס לשם תוך עשרים דקות.  
הרי אומנתי להטיס חלליות. אבל לא מרשים לעשות כאלה  
דברים על כדור הארץ.

ג'וזפין שלחה לי מייל קצר ומוזר: "אבא שלי ישר הסכים.  
מקווה שתגיעי."

שום דבר לא הזיז את דעתו של אבא אפילו במילימטר. ידעתי  
שזה בגלל שהוא אוהב אותי, אבל זה עדיין ממש עצבן. הרי לא  
כל כך מזמן הייתי צריכה לקבל החלטות כמו האם

(א) לצאת לבד עם מכל חמצן יחיד לשממת מאדים, או:

(ב) להישאר בחללית ההרוסה ולחכות למותי? ואיך נוכל

לשכנע את החיזורים האלה להפסיק לתקוף את האנושות?

זה לא הוגן להעמיד אנשים במצבים כאלה, ואז לתקוע אותם

בבית קטן באי קטן על כוכב קטן ולומר להם שהם חייבים להישאר  
במקום בטוח כי הם רק ילדה.

ואז אמא חזרה הביתה ואמרה, "אבל ברור שהיא רוצה לטוס

לחלל."